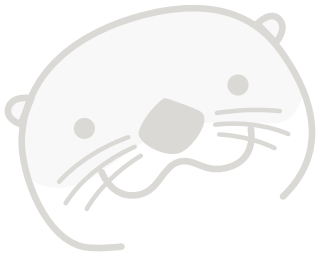

Rose

คุณบอดี้การ์ดพาร์ทไทม์

临时保镖

2

กดลองอ่าน

绿野千鹤

ลิเหี้ยยเขียนเฮ่อ

เขียน

BlueFeather

แปล

115014 ด้อร่า กฤษณะ สัตย์

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตของבודดีการ์ดพาร์ตใหม่เหมือนจะสงบลงได้เพียงชั่วคราว หลังจากเข้าไปพัวพันกับพวกลัทธินอกรีตและรอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิด ใจเงินก็ต้องมาวุ่นวายกับการสืบทอดตัวตนของคนที่มาแอบอ้างว่าเป็นพี่ซิงซิง ของเกาอีเซิง เพราะหลังจากรายการ *ข้อความในสายลมและหยาดฝน* ออกอากาศ ก็มีพวกนักชุดทองมาแอบอ้างว่าเป็นพี่ซิงซิงมากมาย แถมคนล่าสุดนี้ถึงกับเรียกเกาอีเซิงว่าเทียนซื่อ! ดูท่าแล้วน่าจะมีลัทธิลึกลับในอะไรบางอย่างที่ใจเงินไม่อาจมองข้ามไปได้ ดังนั้นבודดีการ์ดพาร์ตใหม่ที่กลายมาเป็นבודดีการ์ดฟูล์ใหม่อย่างเขาจึงต้องยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างช่วยไม่ได้แล้วละ

Rose

43

ตุ๊กตา (12)

ใจเงิน สะลึมสะลือความฝันที่ข้างตัวสะเปะสะปะ ก่อนจะสะดุ้งตื่น เต็มตาเมื่อคลำเจอแต่ความว่างเปล่า กระทั่งหูได้ยินเสียงน้ำจากฝักบัว ดังลุดดอออกมาจากห้องน้ำ เส้นประสาทที่ตึงเครียดถึงได้ผ่อนคลายลง ชายหนุ่มยกมือเกาหัวแกรกๆ และท้าวออกมา

เกาวีเซ็งที่อาบน้ำเสร็จแล้วเดินออกมาจากห้องน้ำ เห็นใจเงินกำลัง เปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ก็รีบเลื่อนสายตาหนีไปทันที แต่พอเลื่อนสายตาออกแล้ว เกาวีเซ็งกลับรู้สึกว่าคุณเองมีพิรุณเกิน จึงเลื่อนสายตาคลับมาอีกครั้ง

คราวนี้ไม่ว่าจะสายตาไปไหนได้อีก

“วันนี้ช่างจะเข้ามาติดกระຈกกันกระสุน เตียวฉันไปส่งนายที่บริษัท ก่อนแล้วค่อยกลับมาดูช่าง กลางวันคงไปกินข้าวด้วยไม่ได้” ใจเงินที่แต่งตัวเสร็จแล้ว เปิดโทรศัพท์มือถือดูค่าตอบของไปรุษ ก่อนจะหมุนตัวมาหยิก แก้มประธานเกาที่ใจลอยด้วยรอยยิ้ม

เกาวีเซ็งจับมือที่หยิกแก้มตัวเองออก “โอเคครับ”

ส่งเด็กน้อยกับสหายตัวโตไปโรงเรียนอนุบาลของแต่ละคนเรียบร้อย ใจเงินก็กลับบ้านมารอช่างติดกระຈก เพื่อให้บ้านหลังนี้มีแสงสว่างเพียงพอ นอกจากเสากับผนังรองรับน้ำหนักที่จำเป็นต่อโครงสร้างแล้ว ส่วนอื่นๆ เกือบทั้งหมดแทบจะเป็นหน้าต่างสูงจรดเพดาน

ติดตั้งไปที่ละบานๆ กว่าจะเสร็จหมดทั้งบ้านเวลาก็ล่วงเลยมาถึง

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 2

บ่ายสามโมงแล้ว โทรศัพท์มีข้อความจากทนายไปเข้ามาสองข้อความ

‘จนถึงแล้วนะ’

‘ยุ่งอยู่เหรอ ถ้ายุ่งอยู่ก็ไม่เป็นไร พี่ชายจะรอนะ’

‘ใจเงินแค่น้อยมั้ง คิวกระบ่าเบ้ขึ้นสะพานแล้วมุ่งหน้าไปยังร้านหม้อไฟ
ที่ไปรูดเลือกไว้’

แม้เวลาจะล่วงเลยมาแล้ว แต่เวลานี้ภายในร้านหม้อไฟกลับยังคง
ตึกตักและมีลูกค้าเข้ามาไม่ขาดสาย ไปรูดนั่งอยู่ตรงโต๊ะริมหน้าต่าง กำลัง
สะสางงานของทนายด้วยโน้ตบุ๊กที่น่าติดตัวมา ดูจากท่าทางแล้วคงจะยุ่ง
น่าดู ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ทำไมทนายความที่มีชื่อเสียงแบบหมอนี้ถึงได้
มาหลอกเกาอวีเซิง เด็กน้อยผู้นำสงสารคนนั้นกัน

เพราะการได้เป็นที่พี่ชายจะทำให้ได้รับทรัพย์สินนับร้อยล้านของ
ประธานจอมเผด็จการอย่างนั้นหรือ ใจเงินคิดถึงเงินเดือนที่ถูกใครบางคน
กดแล้วกดอีก ก่อนจะปัดข้อสันนิษฐานนี้ออกไปจากสมอง สาวเท้ายาว ๆ
มาถึงโต๊ะแล้วนั่งลง

ไปรูดเงยหน้าขึ้นจากงานพร้อมกับบรอยยิ้มบนใบหน้า ทว่าเมื่อเห็น
บอดีการ์ดของเกาอวีเซิง สีหน้าก็แข็งค้างไปชั่วขณะ “ทำไมถึงเป็นคุณ
อวีเซิงล่ะ”

“ประธานเกาเขาไม่ว่าง เลยส่งผมมาแทนนะ” ใจเงินโยนกระบ่า
ลงบนเบาะ “เมื่อวานพวกเราเจอกันแล้ว ผมเป็นบอดีการ์ดของเขา แซ่หลี่
ครับ”

“นี่หมายความว่ายังไง” ไปรูดคล้ายจะโกรธ แต่ก็พยายามระงับ
อารมณ์ไว้อย่างสุดความสามารถ เขาใช้นิ้วเดียวดันแว่นแล้วปิดโน้ตบุ๊ก
“เขาชวนผมออกมากินข้าว แต่ตัวเองกลับไม่มา คิดว่าผมเป็นอะไรกัน”

การแสดงระดับนี้ ถ้าใจเงินไม่ใช่คนที่ถูกสวมรอย คงจะหลงเชื่อ
อีกฝ่ายไปแล้ว

“ในเมื่อเขาไม่มีความคิดอยากจะทำความรู้จักกับผม เช่นนั้นผม
คงต้องขอตัวก่อน” ไปรูดเก็บโน้ตบุ๊กใส่กระบ่าเอกสาร ลูกขึ้นเตรียมตัว
กลับ

“เดี๋ยวลีครับ อย่าเพิ่งไป” ใจฉินดึงอีกฝ่ายไว้ เหยียดตัวคนให้กลับมานั่งที่เบาะอย่างเบามือ “เรามาคุยกันก่อนสิ”

ไปรู่ยที่เสียหลักล้มมีนงเล็กน้อย ไม่เข้าใจว่าทำไมใจฉินถึงดึงผู้ชายตัวใหญ่อย่างเขากลับมาอย่างง่ายดายเหมือนกับปลั๊กลูกจี้บ “คุยอะไร”

บริการนำของว่างสองสามจานที่บริการฟรีมาเสิร์ฟ ก่อนจะนำสมุดเมนูอาหารที่สั่งเรียบร้อยแล้วกลับไป

“คุณอย่าไปโทษเขาเลยครับ ช่วงนี้มีคนมาแสดงตัวเป็นพีซิ่งซิงหลายคนมาก จนประธานของเราตาลายไปหมด” ใจฉินโยนถั่วทอดเข้าปากเมื่อเริ่มเคี้ยว ถั่วที่อัดแน่นอยู่เต็มปากก็ส่งเสียงแตกกระงม “นอกจากคุณแล้ว ยังมีคนอื่นที่มาพบเขาอีก คำพูดคำจาแทบไม่ต่างอะไรจากคุณเลย”

แววตาของไปรู่ยไหววูบ “เป็นไปได้ยังไง”

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ เรื่องพวกนั้นที่คุณพูดมา ไม่ได้มีแค่คุณคนเดียวที่รู้สึกหน้อย” ใจฉินว่าอย่างแฝงความนัย

“ไม่มีทาง เรื่องพวกนั้น นอกจากผมกับเทียนซื่อแล้วก็ไม่มีใครรู้!” ไปรู่ยประกาศสั้น เปี่ยมไปด้วยความน่าเชื่อถือ

“แต่สิ่งที่คุณพูด มีบางจุดไม่ตรงกับที่ประธานของเราจำได้อยู่นะ” ใจฉินโยนถั่วอีกกำเข้าปากแล้วเคี้ยวกร้วมๆ “คุณจำแซ่ของพ่อคุณได้ไหม”

“พ่อผมเหรอ”

“อ่าฮะ คนในหมู่บ้านที่รับคุณเป็นลูกบุญธรรมคนนั้นไง” ใจฉินก้มหน้ากดโทรศัพท์มือถือ เปิดแอปบันทึกเสียง

เรื่องนี้ไปรู่ยไม่รู้จริงๆ “ผมบอกคุณไม่ได้ ถ้าอยาการู้ก็ให้วิ่งชิงมาถามเอาเอง”

“หึ คุณไม่รู้ลึลล” ใจฉินใช้สายตาดูถูกแบบเดียวกับที่มองของเก๋มองอีกฝ่าย หมาเจ้าถิ่นวางเท้า ลูกสมุนวางท่า “ผมจะบอกให้แล้วกัน แซ่ของพ่อคุณคือใจ ชื่อใจฉิน ดังนั้นเขาจึงตั้งชื่อให้คุณว่าซิงซิง ใจซิงซิง

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 2

ใจซิงซิง¹ ความโรแมนติคหนึ่งเดียวที่หาได้ยากจากชาวชนบท”

“ผมต้องรู้อยู่แล้ว” สีหน้าของนายไ้ป้นำเกลียดเล็กน้อย “คิดไม่ถึงว่าเขาจะบอกคุณกระทั่งเรื่องนี้”

“อา นันสินะ” ใจเงินกดปุ่มหยุด ตั้งใจว่าคืนนี้จะเอาไปให้เจ้าเด็กเกาดีใจสักหน่อย ชายหนุ่มหยิบออกซิเจนกระป๋องออกมาสูดเข้าปอดไปสองที เตรียมตัวฉวยโอกาสตอนที่อาหารยังไม่มาเสิร์ฟชักชวนนายไ้ปไปแลกเปลี่ยนมิตรภาพกันที่ห้องน้ำ ช่วงขณะนั้น ใจเงินเหลือบมองไปยังบริการที่ยกชามซูปมา เขาพลันรู้สึกขนลุกชูขึ้นมาซึกหนึ่ง

บริการเดินถือหม้อทองแดงใบหนึ่งเข้ามาเร็วจี๊ ปกติแล้ว หม้อซูปจะเย็นตอนที่นำมาเสิร์ฟ และต้มให้เดือดหลังจากเปิดไฟ แต่ซูปหม้อนี้กลับทำให้คนรู้สึกถึงไอร้อนได้ในระยะสองก้าว พื้นของร้านหม้อไฟเป็นกระเบื้องหยาบสำหรับกันลื่น แต่บริการคนนั้นคล้ายกับเหยียบเปลือกกล้วย ร่างกายถึงได้โอนเอนขึ้นมาในฉับพลัน

หม้อทองแดงหนัก ๆ กับซูปที่ร้อนระอุ ลอยตรงมาทางใจเงิน

“เฮ้ย!”

“กรี๊ดดดด”

ลูกคำคนอื่นที่เห็นภาพนั้นพากันกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจ ก่อนเสียงร้องนั้นจะขาดลงกะทันหัน เมื่อใจเงินใช้มือเดียวจับขอบหม้อแล้วโยกขึ้นรับน้ำซูปที่สาดออกมาอย่างแม่นยำ

หม้อทองแดงหนักยี่สิบซัง กลับเหมือนทำมาจากพลาสติกยามที่อยู่ ในมือของชายหนุ่ม

ใจเงินซึ่งกลัวคนเห็นเยอะ แสร้งทำทำไท่เก๊กสี่ตำลึงปาดพันซัง² วางหม้อซูปลงในหลุมของโต๊ะทันที หัวทั้งร้านเงยบกริบไปชั่วอึดใจ ทันใดนั้นก็มีคนปรบมือขึ้น พร้อมกับสาวน้อยที่ถ่ายรูปร่างใจเงินไว้อย่างตื่นเต้น

¹ หมายถึง เด็ดดวงดาว

² หลักปรัชญาเต๋า ตามที่พบปรากฏอยู่ในคัมภีร์ไท่เก๊ก แต่งโดยหวังจวงเยวี่ เป็นเทคนิคและศิลปะการใช้แรงขั้นสูง เน้นที่การใช้แรงของตนปะทะแรงของคู่ต่อสู้

บริกรรีบขอโทษขอโพยเป็นพัลวัน บอกว่าตนเองทำล้น

ใจเงินเหลื่อมองพื้นที่แห่งผาก ก่อนจะเลื่อนสายตากลับมามองชุปที่ร้อนจนผิดปกตินั้น “ทำล้นหรือ” จันนายบอกฉันหน่อย ทำให้น้ำชุปนี้ถึงได้ร้อนขนาดนี้”

“ชุปหม้อไฟก็ต้องร้อนอยู่แล้วสิครับ...เหวอ!” บริกรที่จู้ๆ ก็โดนใจเงินกระซาคคอเสื้อร้องออกมาเสียงหลง

“นายพูดอีกทีซี” ใจเงินใช้นิ้วแคะหูตัวเอง ทิวบริกรหมุนไปทางหม้อไฟที่มีอยู่ทั่วทุกสารทิศ “ลองแหกตาดูโต๊ะอื่นสิ มีโต๊ะไหนบ้างที่ได้ น้ำชุปร้อนขนาดนี้ นายถือหม้อน้ำชุปร้อนๆ แสร้งทำหกลิ้นั้น แบบนี้เขาเรียกว่าอะไรนะครับ ทนายไป”

“อะ?” ไปรุษที่ถูกเรียกชื่อขึ้นกะทันหัน เหลอหลาไปชั่วขณะ

“ใช่แล้ว ฆ่าคนโดยเจตนา! หมอนี่มันตั้งใจฆ่า ฉันจะโทรแจ้งตำรวจ” ใจเงินจับบริกรไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ขณะที่อีกข้างกดโทรศัพท์

“ไม่ ไม่ใช่ คุณผู้ชายท่านนี่เขาเป็นคนสั่งให้เอาน้ำชุปร้อนๆ มาต่างหากครับ” บริกรโบหน้าซัดเผือด รีบชี้ไม้ชี้มือไปทางไปรุษอย่างลนลาน “ไม่เชื่อคุณดูสลิปออเดอร์ที่ส่งไปก็ได้”

ใจเงินมองไปรุษ เปลวไฟเล็กๆ ที่แต่เดิมปะทุขึ้นมานิดหน่อย พลันลุกพริบทันที ตอนแรกเขายังคิดอยู่เลยว่าคนพวกนี้ที่รู้เรื่องราวครั่งๆ กลางๆ และไม่แน่ว่าจะสามารถหลอกเกาอวีเชิงได้ ทำไมถึงยังหน้าด้านหน้าทนอยู่แบบนี้ ที่แท้ก็ฝ่ายก็รอจ้งหะนี่อยู่!

ถ้าคนที่มาในวันนี้คือเกาอวีเชิง ตอนที่โดนน้ำชุปร้อนๆ นั้นสาดไส้หากไม่เสียโฉมไปเลยก็ต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส แล้วจากนั้นเกาอวีเชิงก็จะไม่สามารถไปร่วมงานเปิดตัวรถสปอร์ตที่จัดขึ้นในสุดสัปดาห์นี้ได้

แม่งเอ๊ย! ใจเงินโยนบริกรทิ้ง ก่อนจะหยิบกระเป๋าเป้ แล้วลากไปรุษไป ประหนึ่งพี่น้องที่รักกันมาก “ทนายไป เลื้อยคุณละนะน้ำมันแหะเราไปห้องน้ำล้างกันดีกว่า”

“ไม่เป็นไร ไม่ต้อง ผมต้องไปแล้ว” สีหน้าของทนายไปรุษน่าเกลียดมาก ปฏิเสธไม่ยอมไปด้วย ทว่ามีมือที่จับตัวเขาเอาไว้กลับเหมือนกับ

คุณบดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 2

คิมเหล็ก ไม่ว่าจะยังไงก็แฉงไม่ออก

ใจเงินลากอีกฝ่ายเข้าห้องน้ำชาย โยนคนเข้าไปในคอกกั้นตั้งโครม แล้วปิดประตูลงกลอน

“คุณจะทำอะไร!” ไปรู่ยนั่งบนโถส้วมแสรั่งทำเป็นใจเย็น จากที่เด็กมัธยมต้นลือกห้องน้ำดีคนแบบนี้ ไม่สามารถทำให้ทนายความผู้พบเจอกับคลื่นลมมรสุมมานักต่อนักหวาดกลัวได้

“ใครเป็นคนสั่งให้ทนายทำเรื่องนี้” ใจเงินยกเท้าเหยียบฝาถังขยะ ก้มลงมองจากมุมสูง

“ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร” ไปรู่ยพยายามผลักเขาออก ทันใดนั้นก็ถูกชกหนึ่งหมัดจนหลุดเสียงดังอึก ร่างกระแทกกับผนังกั้น ก่อนจะถูกระชากกลับมาอีกครั้ง

“พ่อของนายนะชื่อใจเงิน ส่วนพ่อของซิงซิงชื่อหลี่ต้าไห่”

“คุณ...”

“เลิกต่อแผลได้แล้ว เอาหม้อไฟร้อนๆ มาสาดคนสินะ หืม พวกแกใช้สมองส่วนไหนคิดหา!”

เสียงต๊ับต๊ับที่สอดประสานกับเสียงร้องครางด้วยความเจ็บปวดของชายหนุ่มดังลอดออกมาจากคอกกั้น คนด้านนอกที่ได้ยินรู้สึกว่ามีผิดปกติ จึงเดินมาเคาะประตู “เป็นอะไรหรือเปล่าคุณ”

ใจเงินใช้มือตบทนายไปที่มีม้วนกระดาษขูดปากไว้เบาๆ “โธ่ ที่รัก นายอย่าร้องเสียงดังนักสิ คนอื่นเขาได้ยินหมดแล้ว เห็นไหม”

“สัส นาขยะแขยง!” สหายที่อยู่ด้านนอกตีประตูดังปัง ก่อนจะจากไปพร้อมกับคำสบถยาวเหยียด

ลิบนาที่ให้หลัง ใจเงินเดินออกมาจากห้องน้ำอย่างสบายอุราพลาางสุดออกซิเจนทดแทนพลังงานที่สูญเสียไป ทว่าเพิ่งก้าวออกจากห้องน้ำเขาก็เจอเข้ากับกลุ่มคนประมาณเจ็ดแปดคนที่มาออกกันอยู่หน้าประตู วินาทีที่เห็นใจเงิน คนพวกนั้นก็พลันกระโจนเข้าหาชายหนุ่ม ดูปลังที่เห็นต้นขางามๆทันที

“นั่นเขา!” เด็กสาวที่แต่งชุดนักเรียนซีม้ายังใจเงิน

บางคนเทียบใจเงินกับรูปในโทรศัพท์ “ไม่ผิดตัวแน่ หมอนี่แหละ
ครูโรงเรียนอนุบาลคนนั้น!”

“พวกคุณคิดจะทำอะไร” ใจเงินบึ้งก้องที่พยายามถ่ายตัวเอง ก่อน
จะแย่งโทรศัพท์มาอย่างง่ายดาย เขาเหลือบมองแวบหนึ่ง เมื่อเห็นว่าถ่าย
ไม่ติดก็โยนโทรศัพท์ที่กลับคืนไป พร้อมหมุนตัวผล่ออก ไม่สนใจพวกเขา

“ไอ้เศษสวะ! แกมันไม่สมควรเป็นครู!” หญิงสาวพูดพร้อมกับปา
ไอศกรีมโคนที่กินไปครึ่งเดียวใส่หน้าใจเงิน

ใจเงินคิดว่ามันได้อย่างรวดเร็ว ไอศกรีมเหนียว ๆ เลอะติดมือ
อารมณ์ที่ไม่ค่อยดีในตอนแรกยิ่งดิ่งลงเหว ชายหนุ่มใช้มือข้างที่สะอาด
จับข้อมือของหญิงสาว ดึงเธอมาจับขานมที่เด็กนักเรียนชายด้านข้างสาด
เข้ามาท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้องดังลั่น

ขานมเอิร์ลเกรย์หอมกรุ่นพร้อมกับเม็ดไข่มุก ย่อมชูดแล็คติสขาว
ของหญิงสาวให้กลายเป็นสีน้ำตาล

“กรี๊ด ๆ ๆ!” หญิงสาวร้องกรี๊ด

“ไอ้เหยา สหายน้อย นายทำอย่างนี้ไม่ถูกนะ! มาสาดขานมใส่
ผู้หญิงเขาแบบนี้ได้ยังไง” ใจเงินตบขาเด็กหนุ่มที่ตะลึงค้าง ก่อนจะบิด
โคนไอศกรีมกรอบ ๆ ที่ยังไม่บอบสลายลงบนไหล่อย่างแนบแน่น

“แก!” เด็กหนุ่มตอบสนองด้วยการผลักใจเงินออกไปทันที

“มันจะมากไปแล้วนะ!”

“จัดการมันเลย!”

“โหงงันล่ะ พวกนายทำฉัน แต่พอตัวเองโดนมันกลับมาโกรธกัน
เนียนะ” ใจเงินอาศัยจังหวะกระโดดถอยห่าง เหน็บแนมคนที่เต้นร่า ๆ ไป
หนึ่งประโยค แล้ววิ่งออกมาโดยไม่หันกลับไปมองอีก

ฝูงชนที่ฮึกเหิมรีบไล่ตามทันที ทว่าใจเงินที่สูดออกซิเจนเข้าไปแล้ว
ไม่ใช้บุคคลที่พวกเขาจะตามทัน เพียงพริบตา ชายหนุ่มก็หายวับไปแล้ว

ใจเงินที่หลบอยู่ตรงมุมทอບหายใจ มีอคว์กเอาออกซิเจนกระป๋อง
ออกมาสูดสองสามครั้งถึงค่อยผ่อนคลายลง ก่อนหน้านั้น เขาไม่ค่อยรู้สึก
อะไรกับความรุนแรงและการด่าทอที่เกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ตเท่าไรนัก

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 2

ต่อให้แข่งซักหักกระดูกกันผ่านหน้าจอยังไง โจ้เจินก็ไม่วู้สึกเจ็บรู้สึกคัน แม้แต่นิดเดียว ทว่าตอนนี้ ความรุนแรงบนอินเทอร์เนตกลับกลายเป็น ความรุนแรงในชีวิตจริงไปแล้ว ต่อให้ไม่อยากสนแค่นั้นก็ต้องหันมาสนใจ อยู่ดี

มีคนกระที่บคนเพราะข่าวลือที่ไม่รู้ว่าจริงหรือเท็จบนอินเทอร์เนตอยู่ จริง ๆ ด้วย!

หลังโบกรถไปถึงกรมตำรวจประจำเมือง โจ้เจินก็เหวี่ยงกระเป๋าเป้ลง บนเก้าอี้ในห้องโถง และเริ่มร้องห่มร้องไห้เหมือนผีสงหามาปา “นี่ก็ผ่านมา หลายวันแล้ว ทำไมเจ้าหน้าที่อย่างพวกคุณถึงยังไม่แก้ข่าวลือที่ ตอนนี้ผม จะโดนมือบชชาวเนตคุมกระที่บตายอยู่แล้วนะ!”

ตอนที่ฟางซูหยางวิ่งเข้ามา โจ้เจินก็ดึงเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ มานั่งปรับทุกข์ด้วยแล้ว สีหน้าท่าทางจืด อย่างเป็นกับผักกาดขาวที่ถูกข่มเหง รังแก ขาดก็แต่น้ำตาที่ไหลอาบหน้าเท่านั้น

“พวกคุณมีหน้าที่รับใช้ประชาชน ตอนนี้ชีวิตของผมได้รับผลกระทบ รุนแรง ชื่อเสียงถูกคุกคามปีนี้ไม่มีเหลือแล้ว ชีวิตก็อยู่ได้ด้วยการสูด ออกซิเจนกระป๋อง...”

ยังไม่ทันจะคร่ำครวญจบก็ถูกฟางซูหยางล็อกคอลากออกไปแล้ว

คืนนั้นเวลาสองทุ่ม ในชั่วโมงที่คนเล่นอินเทอร์เนตเยอะที่สุด บัญชี โซเชียลของกรมตำรวจประจำเมืองได้ลงประกาศโพสต์หนึ่ง เนื้อความ ชี้แจงว่า คนที่ทำเลี้ยวพังหายนี่คือคนเป็นยา และไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับ คุณครูอนุบาลเลย รวมถึงเปิดเผยเบาะแสที่ได้ต่อสาธารณชน ขอให้ ทุกคนช่วยกันมองหารถตู้คันนั้นที่หายไปแถวอำเภอ R

ภาพที่แนบมาด้วยคือรูปของรถคันนั้น และรูปจากกล้องวงจรปิด ที่ยาของเลี้ยวพังพาเด็กชายไปซื้อไส้กรอกย่าง

44

ตุ๊กตา (13)

ฟางชูหยาง ตกใจกับการกระทำอันน่าอัปยศของใจเงิน จนอยากจะแก่งให้เป็นไม่รู้จักรู้แล้วรู้รอด ทว่าเพื่อนร่วมงานในแผนกประชาสัมพันธ์คนนั้นเป็นคนรู้จักของใจเงิน นั่งฟังไปพลางกลั่นหัวเราะไปพลาง หากไม่ลากคอผู้ชายคนนี้ออกไป ฟางชูหยางคงไม่มีหน้าอยู่ในกรมอีกแล้ว

“มีเรื่องอะไรทำไมนายไม่โทร.หาฉัน จะวิ่งโร่ไปร้องคร่ำครวญที่ห้องโถงเพื่อ!”

“บอกนายแล้วได้อะไร คนที่ยึดหลักการตำรวจของประชาชนอย่างนาย ไม่มีทางใช้อำนาจในทางที่ผิดเพื่อพี่น้องที่ประสบกับความทุกข์ยากอยู่แล้วนี่” ใจเงินแะปาก สีหน้าไม่เชื่อถือ

“เห ไม่รู้เลยนะเนี่ย ว่าภาพลักษณ์ของฉันในสายตานายจะสูงส่งปานนั้น”

“แหงสิ”

ฟางชูหยางขบขัน “งั้น ถ้าฉันไม่รักษาคำพูดชื่อตรงไร้การประจบสอพลอนี้ไว้ คงจะผิดกับความไว้วางใจของนายสินะ ทั้งๆ ที่ฉันกะจะมาบอกเรื่องเขี้ยวเหยาให้นายฟังอยู่แล้วเชียว”

“เตี้ยวๆๆ” ใจเงินคิดว่าฟางชูหยางที่หมุนตัวเดินไป “เมื่อก็ฉันโกหก

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 2

ภาพลักษณ์นายในสายตาคัน เป็นพวกขโมยไก่ค้ำหมา¹ และถูกพ่อหุบติจนร้องไห้จ้า ทั้งยังไม่ใช้คนดีอะไร ชอบประจบเจ้านาย รังแกลูกน้อง เป็นมือปราบหย่าเหมิน² ที่มีแต่ลมรัว³ เต็มปาก...”

“หุบปาก!” ฟางซูหยางโมโหจนแทบหน้ามืด วันที่เขาตายเพื่อความยุติธรรม จะต้องเป็นวันที่ถูกใจเงินทำให้เส้นเลือดในสมองแตกอย่างแน่นอน

ใจเงินทำท่ารูดชิบปาก ล้างหุรอพึ่งอย่างสงบเสงี่ยม

“คดีของเซียวเหยา ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคดีของหวังจื่อเจียน เจ้าเด็กอ้วนนั้นถูกลักพาตัวไปขายโดยคนรู้จัก ส่วนคดีของเซียวเหยายุ่งยากมากกว่า สาเหตุที่ถูกย้ายมากรมตำรวจเมือง ไม่ได้เป็นเพราะความเห็นของประชาชนเท่านั้น แต่เป็นเพราะมีเด็กที่จู้จี้ก็หายตัวไปในห้างสรรพสินค้าที่เขตอื่นด้วยเหมือนกัน” ฟางซูหยางควักซองบุหรี่ออกมาและยื่นให้ใจเงินมวนหนึ่ง ดูเหมือนช่วงนี้พวกเขาจะสูบกันบ่อยเหลือเกิน

สองพี่น้องนั่งตรงบันได รมควันเงิบๆ อยู่ครู่หนึ่ง

“หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย แถมกล้องยังจับภาพไม่ได้ ไม่ใช่ว่ามีพลังพิเศษเหมือนกับฉันหรอกนะ” ใจเงินคาบบุหรี่ คิดอะไรเพื่อเจ้า

“พลังพิเศษบ้าอะไร นายก็แค่มีโครงสร้างกล้ามเนื้อแตกต่างจากชาวบ้านชาวช่องเถอะ” ฟางซูหยางกลอกตา “ห้างแห่งที่สองไม่ใช่จับภาพไม่ได้ แต่ไม่มีภาพเลยต่างหาก กล้องวงจรปิดที่ห้างนั้นมันพัง”

การที่มีเด็กสูญหายในห้างสรรพสินค้าเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นอะไรที่น่ากลัวเกินไป และอาจทำให้ประชาชนตกอยู่ในความตื่นตระหนก ดังนั้นทางตำรวจจึงไม่ได้ประกาศออกไป เหล่าตำรวจอาชญากรรมทำงานล่วงเวลาเพื่อสืบหาเบาะแส ลงพื้นที่ตามห้างแต่ละแห่ง หวังแค่ว่าจะคลี่คลายคดีไปได้โดยเร็ว ฟางซูหยางเองก็ไม่ได้คาดหวังจะให้ใจเงินมาช่วยวิเคราะห์อะไร

¹ หมายถึง ก่อความผิดเล็กๆ น้อยๆ

² 衙门 (หย่าเหมิน) คือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ในสมัยราชวงศ์ชิง ซึ่งหากชาวบ้านมีเรื่องร้องทุกข์มักจะมาที่นี่ก่อนเสมอ

³ หมายถึง ขำรัวไหล

เพียงแต่แรงกดดันเยอะเกินจนต้องมานั่งระบายกับอีกฝ่ายเท่านั้น

“เด็กอีกคนที่หายก็เป็นเด็กผู้หญิงเหมือนกันเธอ” ใจเงินขยับหูที่ที่หมดมวนแล้วกับพื้น

“อิม” ฟางซูหยางตอบรับเสียงเบา ประกายไฟจากบุหรีสะท้อนบนดวงตาที่ดำคล้ำจากการอดหลับอดนอนมาหลายคืน พาให้รู้สึกหนักอึ้งกว่าเดิมอย่างไม่อาจอธิบาย

หมดไปหนึ่งมวน แล้วต่ออีกหนึ่งมวน

“ก่อนหน้านี้ เพราะคิดว่ามันอาจเกี่ยวข้องกับคดีของเสี่ยวฟ่ง เมื่อวานก็เลยสืบสวนกันอย่างรัดกุมไม่ให้ข่าวรั่วออกไป” แต่ตอนนี้ฟางซูหยางมั่นใจแล้วว่าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเสี่ยวฟ่งจื่อ ไม่ใช่การคำนวณยุทธศาสตร์มาทั่วไป และเหยื่อที่พวกมันหมายปองก็มีแต่เด็กผู้หญิงหน้าตางดงามโดดเด่น

“นี่นายกำลังอธิบายให้ฉันฟังว่า ทำไมถึงไม่รีบแก้ข่าวลือให้ไหม” ใจเงินที่ขาดแคลนความรักฉันพี่น้องมาตลอด เก่งนักเรื่องปิดทองลงหน้าตัวเอง⁴

“ใครเขาอธิบายให้นายฟังกัน!” ฟางซูหยางกระเด็นตัวขึ้นเหมือนจุดพลุจรวด แล้วเตะกันใจเงิน “ไป ๆ ๆ ไส้กันไปหาเทียนซื้อของนายไป แล้วไม่ต้องมารบกวนฉันอีก”

ใจเงินลูบกันตัวเอง ไส้หัวไปตามคำอย่างรวดเร็ว

กลับบ้านมาตอนเย็น ใจเงินพาเกาอี้เชิงไปตระเวนดูกระจกกันกระสุนที่บ้าน สัมผัสหนาๆ ของมันพาให้คนรู้สึกอุ่นใจมาก ขอเพียงเป็นอาวุธปืนขนาดเล็ก ไม่ว่าจะอะไรต้องป้องกันได้หมดอย่างแน่นอน

“หนาพิเศษขนาดนี้ ต่อให้เป็นปืนยิงตะปูก็ไม่ต้องกลัวแล้ว” ใจเงินพอใจกับความมั่งคั่งของนายจ้างมาก เมื่อก่อนคนที่เคยจ้างบอดี้การ์ดเดือนอย่างพวกเขาทำงานไม่ใช่คนที่ร่ำรวยอะไร จึงไม่มีโอกาสแม้แต่จะให้อัปเกรดอุปกรณ์ ตอนนี้ทั่วทั้งบ้านเป็นกระจกกันกระสุน ด้านนอกมีกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่หลายมุม ยกกระต๊อบความปลอดภัยเพิ่มอีกหลายเท่า

⁴ หมายถึง ลำคัณฺตน ยกย่องตัวเอง

คุณบอดีการ์ดพาร์คใหม่ 2

ทำให้ในที่สุดเขาก็มีอะไรที่สมกับเป็นบอดีการ์ดมืออาชีพเสียที

“อืม” เกาอี้แข็งตอบรับอย่างคนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ว่าแต่ ไม่เปลี่ยนที่สตูดิโอนายด้วยจะดีหรือ” ใจเงินชี้ไปยังห้องเล็ก ๆ ที่ล็อกไว้

“ไม่ต้องหรอกครับ” เกาอี้แข็งส่ายหัว ทันใดนั้นก็กาะไโรบางอย่างขึ้นมาได้ ขมวดคิ้วมองใจเงิน “วันนี้พีโตนรุ่มหรือ”

“โอ๊ะ ลงโพสต์เร็วจัง” ใจเงินทรุดตัวนั่งลงบนโซฟา ดูสถานการณ์บนอินเทอร์เนต แรกเริ่มเลยคือมีคนในร้านหม้อไฟจำเขาได้ และโพสต์ข้อความเรียกคนให้มาร่วมแจม

‘เจอครูอนุบาลไริยางอายุบนถนนละ คอยดูนะ ฉันจะไปสั่งสอนบทเรียนมัน!’

เด็กนักเรียนที่สาตซานมใส่เขาคนนั้น ปรากฏว่าเป็นเน็ตไอดอลตัวน้อยของคลิบสั้น ซึ่งมีคลิบจำนวนหนึ่งถูกอัปขึ้นติด ๆ กัน ทั้งหมดก็เพื่อเรียกระดมคนมาเตรียมกระทืบใจเงิน ทว่าของที่ต้องการกลับไม่ได้ถ่ายเมื่อคนส่วนใหญ่ตะลึงกับความเทพของใจเงินไปตาม ๆ กัน จนไม่มีเวลาแม้แต่จะถ่ายวิดีโอ สุดท้ายก็ได้คลิบตอนที่ตัวเองโดนโคนไอศกรีมแปะใส่ตัวมาแค่นั้นเดียว

‘เหล่าสหายเอ๋ย หลานชายคนนั้นวิ่งหนีไปแล้ว แถมยังเอาคืนด้วยการเอาไอศกรีมมาโปะไหล่ฉันด้วย’

คนมากมายแห่แหกันมากดไลก์และมอบของขวัญ แต่ละคนพากันส่งเสียงเชียร์ว่าเอาให้หนัก แถมยังให้เรียกตัวเองไปร่วมแจมด้วยในคราวหน้าอีก มีอบบนอินเทอร์เนตพัฒนาจนกลายเป็นมีอบในโลกแห่งความเป็นจริง เอออออยู่กันอย่างสนุกสนานราวกับพารามีเซียมไร้สมองอย่างไรก็ตาม หากเลื่อนลงไปมองอีกสักหน่อย จะเห็นว่ามีฝูงชนหัวร้อนเข้ามาตำหนิเด็กหนุ่มกันอย่างล้นหลาม

‘ตำรวจก็ปฏิเสธข่าวลือไปแล้ว ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับครูคนนี้สักหน่อย!’

‘เอาเหตุผลตรงไหนมารุมกระทืบคนวะ แถมกระทืบคนอื่นได้ แต่

ห้ามไม่ให้คนอื่นเขาสู้กลับอีก

“ป่าเถื่อนสิ้นดี ทำไปไม่มีใครโทร.แจ้งตำรวจเลย พวกขยะสังคมแบบนี้ น่าจะแจ้งจับแม่งให้หมด”

บัญชีทางการของตำรวจลงโพสต์แถลง แถมยังมีภาพแปะเป็นหลักฐานชัดเจนจนไม่มีอะไรมาโต้แย้งได้ เมื่อคืนวาน ประชาชนเริ่มเอนเอียงเพราะคำพูดที่อาของเสี่ยวฟ่งโพสต์ และกลับมาอยู่ข้างใจเงินอีกครั้ง แต่ละคนต่างพุ่งไปที่หน้าโฮมเพจของแม่เสี่ยวฟ่ง และตำปรจานกันอย่างรุนแรง

“ซาๆๆ คนพวกนี้มีอะไรสร้างสรรค์บ้างไหมเนี่ย” ใจเงินขำกลิ้งบนโซฟา ชาวเน็ตพวกนี้ช่างน่าสนใจจริงแท้ ตอนแรกก็ตำเขา ประณามเขา ตอนนั้นก็กลับมาเปลี่ยนคำเรียกขาน แปะเป้าไปที่แม่ของเสี่ยวฟ่งเสียอย่างนั้น

จาก ‘ครูเดรัจฉาน ไม่สมควรเป็นคน’ ก็เลยกลายเป็น ‘ครอบครัวเดรัจฉาน ไม่สมควรเป็นคน’ แทน

เกาอวีเซิงโน้มตัวไปดู ก่อนริมฝีปากจะเฝิ้มเป็นรอยยิ้มบาง

“นายสงสัยไหมว่าทำไมคนพวกนี้ถึงได้กลับลำกันเร็วจัง” ใจเงินมองดูแล้วก็ทิ้ง คราวนี้ไม่มีความเห็นต่างที่ทำให้คนพุ่งเป้ามาที่เขาเลย แม้แต่อันเดียว

“ที่คนทะเลาะกันบนเน็ต จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อแยกแยะว่าเรื่องไหนถูกเรื่องไหนผิด แต่เพื่อเอาชนะ” ประธานเกาผู้ระมัดระวังให้คำตอบตามมาตรฐาน “สำหรับพวกเขาแล้ว ชัยชนะสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด และทางการก็เป็นตัวแทนของคำว่า ‘ไร้พ่าย’ ตราบไตที่ตามทางการ พวกเขา ย่อมต้องพบกับชัยชนะในตอนจบ ตราบไตที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรื่องนี้ พวกเขา ย่อมต้องกลับลำอย่างรวดเร็ว เพราะไม่มีใครที่อยากพ่ายแพ้”

“เฮ้อ สังคมตกต่ำ ใจคนไม่เหมือนอดีต” ใจเงินส่ายหัวทอดถอนใจอย่างหดหู่

เกาอวีเซิงมองชายหนุ่มด้วยแวตาคับซัดซัด ตอนนั้นข่าวลือทั้งหลายได้มลายหายไปจนหมดสิ้น เช่นเดียวกับความเสี่ยงที่จะโดนคนซูดคู้ยจนเจอประตูบ้าน แล้วแบบนี้ใจเงินต้องกลับไปอยู่บ้านใช้ไหม แต่อีกฝ่ายกลับไป

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 2

ก็ดี เขาจะได้มีเวลาคิดทบทวนเงียบๆ ลักสองสามวัน

วันนี้ก่อนเลิกงาน เกาอวีเซิงที่นั่งอยู่ในห้องทำงานคนเดียวนึกไปถึงความฝันเมื่อคืน และติดอยู่ในความยุ่งเหยิงอย่างไม่จบสิ้น “เลขาฯเจิ้ง คุณเคยฝันถึงเรื่องแบบนี้ไหม”

เจิ้งจิงที่เพิ่งเดินเข้ามาเซวูบ อีกแล้ว เขาโดนบอสถามคำถามแปลกๆ อีกแล้ว

“เรื่องแบบนี้?” เลขาฯเจิ้งนั่งไปชั่วคราว แต่เมื่อสังเกตเห็นใบหูแดงๆ ของเจ้านาย เขาก็กระโจนขึ้นมาในฉับพลัน “ท่านประธานหมายถึงเรื่องนั้นสินะ แน่แน่นอนว่าต้องเคยอยู่แล้วครับ ขนาดผมอายุปุนี่แล้ว ยังฝันถึงครูซาง⁵ ไม่ก็ครูเสี่ยวเจ้อ⁶ อยู่บ่อยๆ เลย” ผู้ชายมักมีความเพ้อฝันที่ยากจะอธิบายในเรื่องทำนองนี้ โดยเฉพาะคนหนุ่มๆ ที่มีกำลังวังชาเหลือล้นและอยู่ในวัยเด็กคะนอง มักจะฝันถึงอะไรพวกนี้ได้ง่าย แต่ถึงอย่างนั้น เจิ้งจิงที่อายุแทบจะแตะเลขสามอยู่รอมร่อก็ยังหลับหูหลับตาไม่ไปเรื่อย

“แล้วถ้าคนที่ฝันถึงเป็นคนรู้จักล่ะ?”

“เช่นนั้นท่านประธานก็หลงรักเขาเข้าแล้วละครับ” เลขาฯเจิ้งเผยยิ้มกรุ้มกริ่ม ก่อนรอยยิ้มนั้นจะแข็งค้างไป ไม่นี เดี่ยวก่อน “ท่านฝันถึงใคร”

เกาอวีเซิงเงยหน้ามองเขาซ้าๆ สีหน้าเย็นเยียบ “คุณไม่รู้จักหรอก”

หืม ไม่รู้จัก...ไม่รู้จัก! ทันใดนั้นเลขาฯเจิ้งก็โพล่งออกมา “แล้วบอดีการ์ดใจล่ะครับ”

ดวงตาของเกาอวีเซิงพลันเบิกกว้าง “คุณไปเห็นอะไรมา”

ตัวเองกับพี่ชาย ขนาดนี้ก็ชัดเจนแล้วไหม!

เจิ้งจิงปิดปากตัวเองดังอุบ เพิ่งรู้ว่าหาลุดปากพูดอะไรออกไป วันนั้นที่สถานีโทรทัศน์ เพราะดันไปเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นเข้า ตัวเขาเลขานุการผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลจึงแสรังทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราวมาตลอด แต่มาวันนี้ เจิ้งจิงยิ้มแก้ม “อ่า แหะๆ ผมล้อเล่นครับล้อเล่น ผมไม่เห็นอะไร

⁵ ฉายาของโสระ อาโออิ ดารา AV หรือหนังผู้ใหญ่

⁶ นักเต้นแนวเซ็กส์ที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน

เลยสักอย่าง จริง ๆ นะครับ”

“...”

กระทั่งใจเงินมารับกลับบ้าน เกาอวีเซิงก็ยังไม่คลายจากอาการตกใจ
นั้น

“ว้าว ไม่ผิดหวังเลยจริงๆ ในที่สุดก็มีคนยอมชนกำแพงตายไม่ยอม
เหลียวหลังกลับ⁷ มาสรรเสริญฉันแล้ว” ท่ามกลางสมองที่มันเบลอ ใจเงิน
ยังคงกวนเขาไม่เลิก ยกโทรศัพท์มือถือให้เกาอวีเซิงดูค่าพูดเลือดเหล็ก⁸
ของแอ็กเคานต์ที่มีวีตัวใหญ่ และคุณวีตัวใหญ่คนนี้ก็เป็นหนึ่งในคนกลุ่ม
แรกๆ ที่ปล่อยข่าวลือเรื่องใจเงิน และทုံความเห็นนอกเหนือใจไปให้ครอบครัว
ของเลี้ยวฟั้ง

“พี่ชายหัวเหล็ก V : ผมไม่เคยเห็นตำรวจที่ไหนมาแถลงความคืบหน้า
ของคดีแล้วยังลบล้างข่าวลือให้คนอื่นมาก่อน ที่ผมพูดได้คงมีแค่แบ็กอัป
ของครูอภินิหารคนนี้แข็งแกร่งมาก”

“แบ็กอัปแข็งแกร่งมาก ฮ่า ๆ ๆ” ใจเงินใช้หัวตันไหล่เกาอวีเซิง
“แบ็กอัปประธานเกาครับ โซวีให้ผมเห็นหน่อยสิว่าคุณแข็งแกร่งแค่ไหน”

ลมหายใจของเกาอวีเซิงพลันติดขัด ลูกพรวดจากโซฟา “พี่ดูไปนะ
ผมขอไปนอนก่อน”

“ฮะ? นายง่วงแล้วหรือ” ใจเงินเงยหน้ามองเขา

เกาอวีเซิงไม่ตอบ สาวเท้ากลับห้องนอนใหญ่ไปอย่างรวดเร็ว

ก่อนจะนั่งลงบนเตียง เปิด *รักจอมปลอม* หนังสือจิตวิทยาที่เพิ่งซื้อ
มาวันนี้

บทที่ 1 ความรู้สึกเคารพเลื่อมใสที่มีต่อผู้อาวุโส บางครั้งก็ถูกเข้าใจ
ผิดว่าเป็นความรัก

ไม่ว่าจะเป็นความชื่นชมที่มีต่อคุณครู หรือความเคารพที่มีต่อเจ้านาย
ทั้งหมดทั้งมวลล้วนไม่ใช่ความรักทั้งสิ้น สิ่งนั้นเป็นเพียงความยำเกรงต่อ

⁷ เป็นสำนวน อธิบายถึงคนที่ดื้อรั้น ยืนหยัดในความคิดของตัวเอง ไม่รับฟังความเห็นที่แตกต่าง

⁸ หมายถึง ค่าพูดที่กล่าวหาผู้อื่น

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 2

อำนาจ ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามทางด้านจิตใจขึ้น หากคุณเดินออกจากสภาพแวดล้อมนั้นมา ก็จรรู้สึกตัวตื่นทันที

ความรู้สึกคล้อยตามนั้นหรือ เกาอวีเซ็งคิดทบทวน เขาไม่มีความรู้สึกที่ตัวเองคล้อยตามพี่ชายเท่าไรนัก มันเอนเอียงไปทางความรู้สึกของการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันมากกว่า อันนี้ยังไม่ใช่ ดูบทต่อไป

‘บทที่ 2 คนที่ยึดติดกับบางสิ่งบางอย่างมากเกินไป จะเกิดอาการหลอนไปเองว่าตกอยู่ในห่วงรักร’

ยึดติดกับบางสิ่งมากเกินไป ปลายนิ้วของเกาอวีเซ็งสั่นระริก พี่ชายคือสิ่งยึดติดของเขาจริงๆ นั่นแหละ ตั้งแต่ที่แม่จากไป รอบกายก็ไม่มีใครรักคนที่รักเขาเลย การเพียรพยายามตามหาพี่ซึ่งชิง เป็นเพียงการทำให้ตัวเองเชื่อว่ายังมีคนที่รัก คนที่จะปกป้อง และเข้าข้างเขาโดยไม่สนถูกผิดอยู่หนึ่งคน สลักคนคนนี้ไว้ในกระดุกและเลือดเนื้อเป็นเวลาหลายปี หากได้พบกันอีกครั้งแล้วอีกฝ่ายไม่ได้รับรักตนอย่างที่หวังเอาไว้ เกาอวีเซ็งคงได้เป็นบ้าไปจริง ๆ

ทว่าความยึดติดประเภทนี้ แตกต่างจากความยึดติดที่เขียนไว้ในหนังสือ เกาอวีเซ็งวางหนังสือลง จ้องผ้าห่มที่อยู่บนตักอย่างโง่งม เขายังตัดสินใจไม่ได้ว่าความรู้สึกนี้มันคืออะไร แต่ที่มันใจคือตัวเขาไม่ปกติแน่นอน

“เหม่ออะไรของนาย” จู่ๆ ใจเงินก็พรวดพราดเข้ามาในห้อง โทมตัวเข้าไปใส่เกาอวีเซ็งที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนหมอน ทับเขาไว้แล้วหัวเราะคิกคัก “ลืมเลยว่าจะไม่ได้ให้ของขวัญกับนาย ถ้ายังไม่นอนก็มาฟังนี่ก่อนมา”

เกาอวีเซ็งมองคนที่นอนคว่ำอยู่บนตัวแล้วพอนลมหายใจเข้า ๆ

ใจเงินกดไปล์บันทึกเสียง เปิดบทสนทนาของทนายไปรู่ย์ที่ตอบรับว่าใจเงินเป็นพ่อ ฟังจบแล้วก็หัวเราะออกมา “หลานชายคนนี้ จดจำพ่อได้เร็วดีจริง ๆ แถมฉันยังไม่ทำให้ฐานะพ่อเสียเปล่า ด้วยการลากหมอนั้นไปเข้าห้องน้ำ สั่งสอนหลักธรรมของชีวิตให้อย่างไร้ใจด้วยละ”

เกาอวีเซ็งกะพริบตา พยายามรั้งมุมปากที่คิดแต่จะยกขึ้นไว้ “ความจริงแล้วไม่จำเป็นต้อง...”

“จำเป็นสิ หมอนั้นนะสมรู้ร่วมคิดกับร้านหม้อไฟ ตั้งใจจะสาด

น้ำร้อนใส่หายเลยนะ” ใจเงินรู้สึกว่าเขาต้องรู้เรื่องนี้

“พี่บาดเจ็บหรือเปล่า” เกอวี่เซิงหน้าตึง ตึงตัวอีกฝ่ายขึ้นหมายจะ
สำรวจดู

“พี่ชายนายเป็นใคร มีหรือจะบาดเจ็บ แต่ครอบครัวของนายก็ทำ
เกินไป ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องตรวจสอบเรื่องนี้ให้ชัดเจน ฉันไม่ตีผู้หญิงก็จริง
แต่ไอ้พวกที่กลั่นความคิดประเภทนี้ออกมาได้ มันไม่ใช่มนุษย์แล้ว”
ความหมายคือ ต่อให้อีกฝ่ายเป็นแม่เลี้ยงหรือพี่สาวของเกอวี่เซิง ใจเงิน
ก็จะพาดไ้หย็บ

เข้าข้างกันโดยไม่สนถูกผิด

ปกป้องกันอย่างไร้หลักเกณฑ์

เกอวี่เซิงนั่งค้างไปครู่ใหญ่ ทันใดนั้นเขาก็ถอดคนที่นอนอยู่บนตัว

ไว้แน่น

ทดลองอ่าน

45

ตุ๊กตา (14)

เพราะมีเด็ก หลายคนหายไปในช่วงระยะเวลาสั้นๆ จึงมีการตรวจสอบความปลอดภัยของห้างสรรพสินค้าทั่วทั้งเมือง และกำหนดให้ห้างสรรพสินค้าต้องเปิดระบบกล้องวงจรปิดทั้งหมด รวมถึงเปลี่ยนตัวที่เสียโดยเร็ว ตำรวจได้โพสต์คำแนะนำอย่างคลุมเครือ เตือนให้ผู้ปกครองจับตามดูลูกๆ ของตนเอง อย่าได้ชะล่าใจว่าอยู่ในห้างแล้วจะปลอดภัย

อย่างไรก็ตาม คำเตือนประเภทนี้มีประกาศออกมาทุกปี และก็ไม่ได้ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

ใจเงินซุกตัวอยู่บนโซฟาในห้องทำงานของซีอีโอ ดูคลิปวิดีโอจากกล้องวงจรปิดที่แอบถ่ายมาตอนไปสถานีตำรวจครั้งล่าสุดซ้ำแล้วซ้ำเล่า วิเคราะห์ว่าเหยาเหยาหายตัวไปได้อย่างไร สิ่งที่ฟางซูหยางบอกมาเมื่อวานสร้างความวิตกให้เซามหาศาล องค์กรที่จ้างจับแต่เด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก น่ากลัวกว่าพวกคัมภีร์ธรรมดาหลายเท่าตัว ใจเงินนึกภาพไม่ออกเลยว่าเด็กที่ถูกจับตัวไปพวกนั้น จะต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายอะไรบ้าง

ในภาพ เด็กกลุ่มหนึ่งวิ่งกรูไปในทิศทางเดียวกัน คล้ายกับเล่นเกมอะไรสักอย่าง เหยาเหยาพร้อมวิ่งตามไปด้วยและเธอก็ขึ้นนำอยู่แถวหน้า เด็กผู้หญิงก่อนก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น มักมีแรงกายดีกว่าเด็กผู้ชายในวัยเดียวกัน ดังนั้นเธอจึงแล่นผ่านหน้ากล้องไปราวกับสายลมกระซอก

ก่อนหน้าที่นี่โรงเรียนอนุบาล เด็กคนอื่นๆ มักจะชอบมากลั่นแกลั่น

ใจเหมิงเหมิง และเหยาเหยาก็เป็นคนที่คอยออกโรงปกป้องเขามาตลอด แม้เหยาเหยาจะขี้แยไปสักหน่อย แต่พอเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับใจเหมิงเหมิง เธอจะเผชิญหน้าอย่างแข็งกร้าวกว่าปกติ บางทีอาจเป็นเพราะเหตุนี้ เด็กในครอบครัวของตนถึงได้อยากแต่งงานด้วย

ยิ่งนึกถึงเรื่องเมื่อคืนที่เหมิงเหมิงมาถามอีกครั้งว่าเจอเหยาเหยาหรือยัง ใจเงินก็ยิ่งทุกข์ใจ

เกาอวีเซิงที่ทำงานไปได้ครู่หนึ่งเหลือบมองชายหนุ่มอย่างอดไม่ได้ ปกติเขาไม่ได้สนใจอะไร แต่เวลานี้ใจเงินที่ซุกตัวอยู่บนโซฟาสีดำดูขามมากเป็นพิเศษ

เมื่อก่อนตอนที่อยู่ในหมู่บ้าน เกาอวีเซิงที่รู้สึกว่ามีอีกฝ่ายขามสวาง คิดมาตลอดว่าเป็นเพราะสถานที่มันมีดมนเกินไป แต่ตอนนี้พอมามองดูแล้วคล้ายว่าจะไม่ใช่อย่างนั้น ทั้งที่ตลอดช่วงฤดูร้อนในปีนี้ ใจเงินวิ่งไปนู่นมานี่ตลอด แต่ผิวกลับไม่คล้ำลงเลย เป็นไปได้ว่าตากแดดแล้วไม่ดำโดยธรรมชาติ...

‘ตุ้ม’ ลูกบอลกระดาษลอยไปกระทบหน้าผากของเกาอวีเซิงอย่างแม่นยำ

“ตั้งใจทำงาน อย่ามัวแต่เหม่อ” ใจเงินปั้นอีกก้อนแล้วโยนไปทางเกาอวีเซิง

เกาอวีเซิงยกมือขึ้นรับ “พี่ทำอะไรอยู่เหรอ”

“วิดีโอตอนที่เหยาเหยาหายตัวไป” ใจเงินลังเลที่จะบอกเรื่องที่มิเด็กผู้หญิงอีกคนหายตัวไปให้เกาอวีเซิงรู้ “ถ้าถูกลักพาตัวไปขายในภูเขาก็คืออย่างน้อยก็โตขึ้นมาไม่เป็นอันตรายมาก แต่แบบนี้มันก็พุดยาก”

เขาอยากไปดูที่ห้างนั้นให้รู้แล้วรู้รอด เพราะรู้สึกสังหรณ์ใจอยู่ตลอดว่ามีรายละเอียดบางอย่างถูกมองข้ามไป แต่เขาก็เป็นห่วงเกาอวีเซิงจนไม่กล้าปล่อยให้คนอื่นอยู่คนเดียว ในเมื่อคนพวกนั้นกล้าใช้ลูกไม้ตั้น ๆ อย่างน้ำหม้อไฟลวกคน จากนั้นไม่รู้ว่าจะลงมือทำอะไรอีก ตอนนี้ใจเงินไม่กล้าแม้แต่จะปล่อยให้เกาอวีเซิงไปห้องน้ำสาธารณะคนเดียวแล้ว

“พรุ่งนี้ผมจะไปซื้อเนกไทที่วันหมิง พี่ก็ถือโอกาสนั้นแวะไปดูเถอะ”

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 2

เกาอวีเซิงถอนสายตากลับมา ทำงานของตัวเองต่อ

“พรุ่งนี้นายไม่ต้องไปงานเปิดตัวรถสปอร์ตเทร่อ” ใจเงินมองดูปฏิทิน พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์

เกาอวีเซิงสั่นหัว “ไม่ไปครับ”

ใจเงิน “...” งานที่ใครบางคนถึงกับพยายามสาदन้าหม้อไฟแถมยังขัดขวางไม่ให้ไปร่วมงาน พอบอกว่าไม่ไปก็ไม่ไปง่าย ๆ แบบนี้ ช่างเหยียดหยามคนที่เอาจริงเอาจังกับการแก่งแย่งความมั่งคั่งโดยแท้

คุณชายเกาผู้รักษาสัญญา บอกว่าไม่ไปก็คือไม่ไป พอถึงวันเสาร์ก็แต่งตัวด้วยชุดลำลอง ออกไปห้างสรรพสินค้ากับใจเงิน

“ว่าแต่ ทำไมนายถึงซื้อเสื้อผ้าแบบเดียวกันมาสองชุดล่ะ” ใจเงินมองชุดลำลองบนตัวที่แทบจะเหมือนกับของเกาอวีเซิงอย่างกับแกะ แล้วสงสัยหนักมาก

“ไม่เหมือนครับ” เกาอวีเซิงแตะปกเสื้อของใจเงิน “ดีไซน์คอเสื้อสองตัวนี้ไม่เหมือนกัน”

ใจเงินมองตัวนั้นแล้วก็มองตัวนี้ ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวที่สังเกตเห็นได้คือ ปกเสื้อที่เป็นปลายแหลมกับปลายมน แล้วความแตกต่างสุดล้าลักษณ์ขนาดนี้ ใครมันจะไปคิดได้!

“เป็นชุดคู่เธออะ” ใจเหมิงเหมิงเอ่ยถามตามตรง

“ไม่รู้จริงก็อย่าพูดอะไรไร้สาระ นี่เขาเรียกว่าชุดพี่น้องต่างหาก” ใจเงินติดหัวเด็กน้อย

ใจเหมิงเหมิงปิดหัวตัวเอง ชุกซ่อนอยู่หลังเกาอวีเซิง “ใส่กางเกงตัวเดียวเรียกพี่น้อง ใส่กางเกงสองตัวเรียกคูรัก คุณน้าเคยพูดไว้”

“เฮ้ ไอ้เด็กนี่ งั้นนายก็แอบอยู่อย่างนั้น ให้คุณน้าเกาอู๋ไม่ไปเลย”

ใจเงินพยายามงูให้เด็กน้อยกลัวด้วยใบหน้าเย็นชาของเกาอวีเซิง

“อื้อ...” ใจเหมิงเหมิงพลันผวา ตัวเขานะเด็นมาก ๆ ไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่กล้าพอจะให้เกาอวีเซิงอู๋มอยู่ดี

เกาอวีเซิงก็มลงอู๋มเด็กน้อยขึ้นมา “ทาโกยากิบนชั้นสามของห้าง

วันหนึ่งอร่อยมาก แล้วที่ด้านข้างก็มีขนมปังปังเจ้าดังอยู่ด้วย เธออยากกินไหม”

“อยากกินอะ!” ไจ้เหมิงเหมิงเร่งรำขึ้นมาทันที แถมยังกอดเกาะอวีเชิงไว้ไม่ยอมปล่อย

ไจ้เงินมองออกตัญญูตัวน้อยผู้ถูกล่อลวงไปด้วยทาโกยากิที่ยังมาไม่ถึงมือ แล้วได้แต่ทอดถอนใจอีกครั้งว่า สังคมตกต่ำ ใจคนไม่เหมือนอดีต บุญคุณที่เลี้ยงดูมากกว่าสี่ปี เทียบไม่ได้กับกระสุนปืนเคลือบน้ำตาล¹ ของระบบทุนนิยม พอบอกให้กฎก็กบฏมันเสียตืออ ๆ

ถนนหนทางของเซตเซินทรัลในวันเสาร์คลาคล่ำไปด้วยรถยนต์ ไจ้เงินขับรถเคลื่อนตัวไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ บริเวณใกล้กับห้างสรรพสินค้ามีลานสี่เหลี่ยมจัตุรัสพื้นที่กว้างขวางอยู่แห่งหนึ่ง ภายในพื้นที่เต็มไปด้วยโถงที่สร้างขึ้นมาจากกระจกใส ทั้งหมดคือโชว์รูมรถระดับไฮเอนด์ของรถยนต์ทุกยี่ห้อทุกแบรนด์ ไม่เว้นแม้แต่สาขาหลักของจิวอี้

ลานจัตุรัสหน้าโถงกระจกคือพื้นที่สาธารณะของโชว์รูมทั้งหลาย หากมีการเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่จะใช้พื้นที่ตรงนี้จัดงาน

รถสปอร์ตที่มีสีแตกต่างกันสามคันจอดเรียงอยู่ในลานกว้าง พริตตี้สาวที่สวมชุดเดรสสีเดียวกับตัวรถยืนอยู่ข้างรถแต่ละคัน นางแบบสาวที่นุ่งน้อยห่มน้อยอีกทีมหนึ่งเดินกริดกรายอยู่ใจกลางงาน ดึงดูดให้ผู้ร่วมงานมาชื่นชมรถรุ่นใหม่ตามมุมต่าง ๆ บรรดาสื่อมวลชนพากันยกปืนยาวปืนสั้น² รั้งอยู่ในตำแหน่งดี ๆ ท่าทางดูตื่นเต้นไม่เหมือนกับมารอทำข่าวรถรุ่นใหม่ แต่เหมือนมาถ่ายข่าวซุบซิบดาร

“มีใครบางคนปล่อยข่าวลือว่า คนที่มาร่วมงานเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ครั้งนี้คือผู้สืบทอดที่เกาเจิ้นเจ้อเลือก” เกาอวีเชิงมองผ่านกระจก ในคำพูดไม่มีการเย้ยหยันใด ๆ นอกจากบอกเล่าข้อเท็จจริง

¹ หมายถึง ความคิดและพฤติกรรมที่ถูกชักจูงไปในทางไม่ดี เช่น สร้างความสัมพันธ์ ดึงมาเป็นพวก ลากคนลงน้ำ ดูเหมือนหวาน แต่มีความชั่วร้ายแอบแฝงอยู่ข้างใน

² เปรียบเปรยถึงเลนส์กล้องที่ใช้ถ่ายภาพหรือถ่ายวิดีโอ

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 2

ใจเงินแค่นเสียงเยาะ ถือโอกาสจอตลอดเทียบบริมถนน รอดูว่าใครคือคนที่มาร่วมงานในวันนี้

“ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งานเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ของจิวอ้ออโตโมบิล” ชายหนุ่มในชุดแพชั่นเดินออกมาจากโถงกระจก สूरเสียงอ่อนเยาว์ถูกขยายผ่านลำโพงให้ได้ยินกันทั่วทั้งงาน อีกฝ่ายมีหน้าตาหล่อเหลา คล้ายกับเกาอวีเซิงอยู่สามส่วน ทว่าร่างกายกลับผอมบาง และดูอ่อนแอ มองแล้วคล้ายเด็กวัยรุ่นในแวบแรกทีเห็น หางคิ้วหางตาดูทะเลาะแหละ ไม่ลึกลับและมั่นคงเหมือนเกาอวีเซิง คนคนนี่คือน้องชายต่างมารดาของเกาอวีเซิง เกามู่ตี้

จิตวิญญาณของผู้สื่อข่าวทั้งหลายพลันเข้าร่าง สาดแสงแฟลชใส่ชายหนุ่มกันอย่างบ้าคลั่ง

เกามู่ตี้ก้มหน้าลงเล็กน้อย พร้อมกับบรอยยิ้มเยาะที่ปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก “ผมคือเกามู่ตี้ ลูกชายคนเล็กของเกาเงินเจ้อผู้ก่อตั้งจิวอ้อกรุ๊ปวันนี้ผมมาในฐานะของเจ้าภาพ พวกคุณทุกคนอย่ามัวแต่ถ่ายรูปผมเลย มาสนใจตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ของเราดีกว่าครับ”

น้องชายเกาอายุน้อย พอมีบรอยยิ้มเย้ยหยันสังคมประดับอยู่บนใบหน้า ก็ยิ่งดูหล่อเหลาอย่างคาดไม่ถึง จนสาว ๆ ที่อยู่โดยรอบพากันกรี๊ดสนั่น

“ทำไมน้องชายนายดูนักเลงจัง” ความหล่อแบบเบต ๆ นี้ไม่อยู่ในสายตาของอันธพาลเกรตลึบอย่างใจเงินแม้แต่ชนิดเดียว กลับกัน อีกฝ่ายให้ความรู้สึกเหมือนเด็กเกร หรือพวกหนุ่มสาวฟังก์คี่ในชั้นเรียนไม่มีผิด

“พี่ก็ยิ้มอย่างนั้นไม่ใช่เหรอ”

“เฮ้ย ฉันทิ้มแบบนี้ที่ไหนกันฮะ” ใจเงินดิงหูเจ้าเด็กเกา บังคับให้หันมามองตัวเอง ก่อนจะยกยิ้มมุมปากขึ้นข้างหนึ่ง “ดูซะให้ชัด ๆ นี่นะ เขาเรียกว่าหล่อร้าย ส่วนนั้นนะเขาเรียกว่านักเลง”

หูที่ถูกหนีบด้วยปลายนิ้วเย็นเฉียบแปรเปลี่ยนเป็นแดงก่ำในชั่วพริบตา

เกามู่ตี้เป็นคุณชายเสเพลคนหนึ่ง เรื่องที่รู้มีไม่ค่อยเยอะนัก แต่

ถึงอย่างนั้น เขาก็แนะนำเรื่องเกี่ยวกับรถสปอร์ตได้เก่งจริง ๆ สำหรับคนที่เล่นมาเยอะอย่างแกมูตี ยากนักที่จะไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ นายน้อยเกายึดครองตำแหน่งผู้จัดการผลิตภัณฑ์โดยสมบูรณ์ แนะนำพารามิเตอร์ต่าง ๆ ของรถสปอร์ตรุ่นนี้ได้อย่างละเอียด ทำทางซ่านซ่านหาญราวกับกำลังนับสมบัติในบ้านตัวเอง เรียกได้ว่างานนี้เหมาะสมกับเขามาก

อย่างไรก็ตาม คุณหนูจู้ที่ตามติดเป็นเงาตลอดเวลา ทั้งยังไม่มีช่องว่างให้เธอพูดแทรกแม้แต่ครึ่งประโยค สีหน้ากลับดูไม่ค่อยโสภาคเท่าไรนัก ดีที่จู้หลินน่าได้รับการอบรมมาอย่างดี เธอจึงยังคงรักษารอยยิ้มเอาไว้ได้

ดูอยู่สักพัก เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจ เกาอวีเซิงจึงสะกิดให้จู้เดินออกรถ

“จู้แบบนี้ แม่เลี้ยงนายก็เป็นคนลงมือละสิ” จู้เดินค่อย ๆ ขับรถไปตามถนน มุ่งหน้าสู่ห้างสรรพสินค้าวันหนึ่ง

อย่างไรเสีย ผลประโยชน์สุดท้ายก็ตกเป็นของน้องชาย และคำพูดที่เกาอวีเซิงในวัยเด็กเคยพูดไว้ แกมูตีที่อยู่น้อยกว่าสี่ปีไม่มีทางจดจำได้ อย่างแน่นอน ดังนั้นสิ่งที่ไปรู้รู้ มีเพียงแม่เลี้ยงของเกาอวีเซิงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถถ่ายทอดข้อความออกมาได้

เกาอวีเซิงหลบตาลง ไม่กล่าวอะไร

จู้เดินเห็นเขาเป็นแบบนี้ก็รู้สึกปวดหนึบที่หัวใจ “ตอนที่นายกลับไปตระกูลเกา แม่เลี้ยงก็อยู่ที่นั่นแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“แล้วนาย...”

“ผมไม่ใช่ลูกนอกสมรส” เกาอวีเซิงพูดโพล่งออกมาประโยคหนึ่ง ก่อนจะกลับไปเงียบอีกครั้ง

“ใครบอกว่านายเป็นลูกนอกสมรสละ” จู้เดินขมวดคิ้ว

“ไม่มี”

ต่อให้เป็นคนในครอบครัวที่ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน คำพูดที่ทำให้เด็กสงสัยในตัวเองประเภทนี้ก็ไม่สมควรพูดออกมา จู้เดินอดโมโหไม่ได้ “อย่าไปฟังคำพูดไร้สาระของคนพวกนั้น พ่อแม่นายแต่งงานกันอย่างถูกต้อง

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 2

ตามกฎหมาย ตอนนั้นเป็นพระนายหายตัวไป พวกเขาเลยทะเลาะกัน แล้วแม่หายก็ย้ายออกมา”

เทียนชื่อน้อยอาจจะจำเรื่องพวกนี้ไม่ได้ แต่ใจเงินที่อายุสิบเอ็ดปี จำเรื่องนี้ได้อย่างแม่นยำ

เกาอวี่เซิงปิดเปลือกตาลง ทว่าหูยังคอยฟังสิ่งที่อีกฝ่ายพูดทุกคำ ก่อนสูดลมหายใจเข้าอย่างแผ่วเบา “จะเป็นลูกนอกสมรสหรือไม่สำคัญ ผมเลิกสนใจมันมานานแล้ว ผมยอมไม่มีที่ไปที่ไปเหมือนพี่ชะยังจะดีกว่า”

ถ้าไม่มีที่ไปที่ไปก็จะไร้ความผูกพัน และไม่จำเป็นต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจให้กับครอบครัวที่เสแสร้งจอมปลอมพวกนั้น

“ไร้สาระน่า ถ้าไม่มีความผูกพัน แล้วชีวิตจะมีความหมายอะไร” ใจเงินแก้ที่ศนคติที่ไม่ถูกต้องของเด็กน้อยทันควัน โดดเดี่ยวเพียงหนึ่งเดียวตายไปชั่วชีวิต มันช่างขมขื่นเกินไป หากมีความผูกพัน ก็จะมีสิ่งเชื่อมโยงกับโลก และไม่สูญเสียวตนอยู่บนดาวเคราะห์ดวงใหญ่นี้

ฝ่ามือที่ทั้งอุ่นและแห้ง วางแนบกับหลังมือใจเงินที่พักอยู่บนเกียร์ “ผมมีแค่พี่ชายก็พอแล้ว”

ประโยคนั้นฟังดูแปลก ๆ ซอบกล ใจเงินบิดขี้มือนั้นออกไป “ขับรถอยู่ อย่ากวนน่า”

ห้างสรรพสินค้าวันหนึ่งยังคงคึกคัก และไม่มีวี่แววว่าจะได้รับผลกระทบจากคดีเด็กหายที่เกิดขึ้น ก่อนอื่นพวกเขาเดินเล่นเรื่อยเปื่อยกัน เกาอวี่เซิงซื้อกระเป๋าใบใหม่ให้ใจเงิน ทดแทนใบเก่าที่ชำรุดไปใบนั้น ดีไซน์ชิบหน้าของกระเป๋าที่ได้มา ช่วยให้หยิบออกซิเจนกระป๋องได้สะดวกยิ่งกว่าเดิม

จากนั้นพวกเขาก็ขึ้นไปชั้นสาม ซื้อทาโกยากิและขนมปังปังกิน วันนี้ใจเงินเหมิงเหมิงมีความสุขมากเป็นพิเศษ ตัวเขาถูกเลี้ยงมาโดยน้ำท่วม ๆ สองคน ยังไม่เคยสัมผัสชีวิตครอบครัวสามคนมาเดินห้าง ซื้อป๊อง กินขนมแบบนี้เลยสักครั้ง

ร้านขนมปังปังหันหน้าเข้าหาลานว่างเล็ก ๆ ซึ่งเป็นสถานที่ที่เหยาเหยาหายตัวไป เด็กนับสิบวิ่งเล่นไปทั่วลานว่าง มีพนักงานที่สวมชุดตุ๊กตาหมี

คอยหยอกล้อกับพวกเด็ก ๆ

ตุ๊กตาหมีตัวอวบอ้วน กลมดิกตั้งแต่หัวจรดเท้า โยกร่างที่มีขน ปุกนุย ปล่อยให้เด็กที่ผ่านไปมาใช้มือตบแปะ ๆ ลงบนตัว

“ตุ๊กตากับหมีน้อยเดินระบำ เดินไปเดินมา เอ้า หนึ่ง สอง หนึ่ง พวกเขาหมุน ๆ อยู่ในสวน เดินไปเดินมา เอ้า หนึ่ง สอง หนึ่ง” ทันใดนั้นก็มีการร้องออกมาจากร่างของเจ้าหมี ตัวมันคล้ายจะตกใจเสียงของตนเอง พาให้พวกเด็ก ๆ หัวเราะกันเอิ๊กอ๊าก ตุ๊กตาหมีแสร้งทำเป็นลนลาน รีบโบกมือสั้น ๆ แล้วเริ่มเดินไปตามจังหวะทันที

ใจเหมิงเหมิงที่ได้ยินเสียงเพลงนี้ ยกมือที่ถือส้อมจิ้มขนมปังขึ้น แกว่ง บนส้อมที่เด็กน้อยถือยังจิ้มขนมปังหน้าเนยตัวชิ้นเล็กเอาไว้ เมื่อถูกแกว่ง เนยถั่วหวาน ๆ ก็ไหลย้อยลงมาที่แขน เสี้ยวใจรีบหุดมือกลับมาเลีย แต่มันกลับส่งผลให้ขนมปังที่อยู่บนส้อมชิ้นนั้นหลุดลงมาใส่หัว โชคดีที่เกาอี้เชิงยื่นกระดาดหิซซูไปรองไว้ได้ทัน

“ตายตาย กินเบี๊ยะหวานร้อนยันหลังหัว³ ไม่ค่อยเลอะเทอะเลย!” ใจเงินหัวเราะเยาะทับถมเด็กชายอย่างไร้ความปราณี

“มันเป็นปฏิกิริยาตอบโต้โดยอัตโนมัติต่างหาก” ใจเหมิงเหมิงว่า อุบอิบ

เกาอี้เชิง “อัตโนมัติยังไง”

“โรงเรียนอนุบาลหลายที่ชอบใช้เพลงนี้เป็นเพลงออกกำลังกาย ระหว่างชั้นเรียน เจ้าเด็กนี่วันทั้งวันไม่ได้ออกกำลังกาย เห็นคนอื่นทำก็เลยยกมือตาม” ใจเงินอธิบายให้เกาอี้เชิงฟังยืม ๆ คีระหั้นไปมองเด็กน้อยพวกนั้นที่ออกกำลังกายตามเจ้าหมี

“หมีน้อย ๆ พักหน้า ๆ เอ้า หนึ่ง สอง หนึ่ง” ตุ๊กตาหมีพักหน้าอย่างทุลทุล เพราะคอตที่สั้นเกินกว่าจะขยับลง จึงได้รับเสียงหัวเราะ

³ เบี๊ยะหวาน หรือไฮต็อก ในภาษาเกาหลี เป็นแป้งทอดสอดใส่น้ำตาล กินเบี๊ยะหวานร้อนยันหลังหัว หมายถึงลักษณะของการที่ใส่น้ำตาลด้านในทะลักออกมาจนไหลไปตามซอมือ แล้วตอนเลียน้ำตาล มือที่ยกขึ้นก็ทำให้น้ำตาลไหลไปที่หลังหัว

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 2

ดึกดักจากพวกเด็ก ๆ เจ้าหมีแสร้งทำเป็นร้องไห้ ปิดหน้าปิดตาวิ่งหนีไป
พวกเด็ก ๆ วิ่งไล่ตามเจ้าหมีไปในลานกว้าง ส่งเสียงหัวเราะไม่หยุด

ใจเงินที่มองดูด้วยความเปล็ดเปล็นในตอนแรก รู้สึกเหมือนมีอะไร
ไม่ถูกต้องสักที

“คุณหน้า กินลูกบอล” ใจเหมิงเหมิงเรียกให้เขากินทาโกยากิ

ใจเงินอ้าปากรับเข้ามาลูกหนึ่ง รสชาติของมันอร่อยอย่างที่ใครบางคน
บอกจริง ๆ เตี้ยเขาซู้กลับไปที่ฟากเจ้าหน้าที่ฟางผู้นำสงสารลั่นกลองตีว่า

‘ตึง!’ โทรคัพท์ของเกาอวีเซิงที่อยู่บนโต๊ะพลันส่งเสียงแจ้งเตือน

‘เปี้ยวเตี้ยนแม่ป : มีเด็กหายในบริเวณใกล้เคียง ต้องการความ
ช่วยเหลือด่วน!’

“เกิดอะไรขึ้น” ใจเงินที่เห็นสีหน้าของเกาอวีเซิงเปลี่ยนไปรีบเอ่ยถาม
ทันที

“มีเด็กหายไป”

“ที่ไหน”

เกาอวีเซิงเงยหน้าขึ้น “ที่นี่”

